

дватамата обещаваха да му помагатъ въ борбата съ Визансъ. Освенъ това и замѣстникътъ на Иванко въ Филиповградъ — Иванъ Спирдонаки бѣ почти вече миналъ на страната на Калояна — примаменъ отъ паритѣ и обещанията му.

Все пакъ най-голъмата, най-тежката грижа оставаше папата. Защото Калоянъ не се съмняваше въ силитѣ и храбростта на войскитѣ си, не се боеше и отъ най-тежката брань. Боеше се само отъ нетрайността на завзетото, отъ безбройнитѣ тъмни, непознати вратове, които всѣки мигъ можаха да се нахвърлятъ върху него, и да оспорятъ на държавата му правото да живѣе свободно и законно.

Той не бѣ признатъ отъ никого...

Презъ цѣлия день на Водици царьтъ остана тѣженъ и разсѣянъ. Напраздно Целгуба се опита съ глуми и закачки да разведри лицето му. Дори и вечерьта, на пира, който се даде въ палата, той непрекъснато мълча, съ неподвижно вперенъ въ далечината взоръ. Дори и радостниятъ смѣхъ на Мария не разпрѣсна бръчкитѣ отъ челото му. Той се прибра рано въ покоитѣ си, като остави гоститѣ сами да довършватъ веселбата. Не му бѣше до веселие и забава. А пѣснитѣ и шумниятъ говоръ на поканенитѣ, които отъ време на време долитаха до него, само правѣха бръчкитѣ на лицето му да се вкопаватъ още по-дълбоко. Той се съблѣче и си легна.

Но не можа да заспи. Желѣзенъ обръчъ стѣгаше главата му, сърдцето му биеше тежко и бавно. А една единствена неизмѣнна мисльъ непрестанно дълбаеше челото му. По едно време той скочи и седна на леглото си.

Какво щѣше да бѣде, ако той самъ заминѣше за Римъ? Нима злобнитѣ съседни държави щѣха да посегнатъ и на него? Да, да, това бѣше нова, прекрасна мисльъ. Той се усмихна въ полумрака. После чу какъ Целгуба се прибра въ стайтѣ си. Подъ прозореца заминаваха една по една тежкитѣ кочии на болярскитѣ семейства. Конски тропотъ звучно ехтѣше по каменнитѣ плочи.

Той отново се замисли. Защо да не посегнатъ и на него? Какво може да ги спре? И камата и отровата щѣха